GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

La meva raó…

Opinió | 16/07/2010 | 12:22

El curiós poble català.

L'escassa participació en el referèndum sobre l'Estatut de Catalunya, que tot just va arribar a un 45% i la negativa de votar-lo afirmativament, fomentada per partits independentistes, va posar evidència, una vegada més, que aquets no era 'el' problema, ni és una preocupació vital per als ciutadans de Catalunya. Però alhora contrasta amb l'assistència de milers de persones el dissabte 10 de juliol pels carrers de Barcelona.Curiositats de la idiosincràsia del curiós poble català.

D'una altra banda, no s'entén que el canvi polític que se'ls promet als ciutadans, o sigui, el 'becerro de oro', -la meravella-, no sigui secundat massivament per aquests. O és un tema que no interessa majoritàriament al poble, o simplement es que ja no creiem en absolut amb els polítics. O ambdues coses.

Es varen iniciar consultes populars a Arenys de Munt mesos enrere, amb uns resultats ridículs, o si volen els podem veure positius. Si parlem d'un 30% de la població que va anar a votar, estem parlant d'un fracàs i si diem que d'aquest 30%, van votar a favor d'una independència un 98 % a favor del si, estem parlant d'un èxit total.

Que cadascun faci la seva lectura i valori la voluntat de la ciutadania catalana. Com deia no vull treure mèrits, al contrari, a la manifestació del passat dissabte 10 de juliol a Barcelona, on més d'un milió de ciutadans de Catalunya, van demostrar que estan farts i tips de les agressions d'alguns sectors d'Espanya i sobretot de la dreta més reaccionària de Madrid.

Jo em sento molt català, però no sóc ni catalanista, ni independentista. L'únic 'ista' que m'agrada es l'humanista.

Encara crec en l'home. SOLAMENT vull que es respecti a milers, -milions si volen- de ciutadans que vulguin i creguin en SER senzillament POBLE, i que aquests puguin triar, que puguin identificar-se i parlar lliurement i a constituir-se com nació, país, o el que ells vulguin, sense cap tipus de coacció ni submissió a res ni a ningú. A aquest tipus de plantejament tan senzill però tan sincer es la meva opinió.

Jo no vull una etiqueta. Penso, crec i així ho manifesto lliurement, que tot ciutadà català, escocès o del Quebec o d'arreu decideixi i ho anomeno senzillament: 'Deixar a cada individu la seva llibertat de ser LLIURE i per a triar amb dignitat el seu futur'Si demà Catalunya és Independent, perquè la majoria ho vol, jo estaré amb els meus, estaré amb el meu POBLE, perquè sóc CATALÀ.

Alhora, nostres 'socis' de viatge del desgovern d'Espanya i la seva sucursal catalana, inclosa la hipocresia de la dreta i alguna mal anomenada esquerra catalana, amb la complicitat d'alguns jutges, s'han passat 'per l'arc' i han xafat les il•lusions d'almenys de uns milers del 45% de ciutadans de Catalunya que varen votar el nostre Estatut i això a mi ara em preocupa i molt. Es palpa la crispació. Ni la mal anomenada 'Roja', que va tocar el cel i la gloria, ara fa una mica mes de vint-i-quatre hores a Sud-àfrica, crec que no han pogut calmar els ànims de molts catalans

que pensen amb el cap i no amb una pilota, encara que sigui d'or.

Quan escolto en el carrer: I ara que passarà demà? Em porta el record del que m'explicava la meva amiga de quasi 80 anys : 'Aquesta situació que veig de crispació entre els mateixos catalans, dins de Catalunya, barrejada amb el odi cap al català -catalanofóbia-, que prové d'alguns poders d'Espanya o de Madrid, a la meva edat, la veritat, em recorden massa els anys 1934 o 1935'.Ella per recordar-ho i dir-lo i jo per escoltar-lo, varem sentir por.

Veig desafiaments o amenaces per part d'alguns polítics, reptes i insults a la 'justícia' (la que per desgràcia tenim) o el: 'Ja veurem que fem ara', i sento un soroll de desencantament i el desig que tot això no es converteixi en un soroll metàl•lic de sabres.

En qualsevol cas, aquestes consultes, referèndum (al marge del resultat) i manifestacions, posen en evidència diverses coses: en primer lloc, que al Govern actual de la nació catalana, sempre li ha interessat més mantenir-se costi el que costi en el poder i 'bailarle el agua' als seus socis de Madrid, que no pas el bé comú del poble català (em refereixo al que significaria fer una política que es centri en les principals preocupacions i necessitats de la majoria del poble).Ni han sabut, ni han pogut, ni han volgut.

Alhora aquestes consultes i manifestacions posen en evidència la fractura social tan enorme que existeix entre la política institucional i el poble i les bases ciutadanes. Senzillament tenim de fixar-nos que alguns varen tenir de fer jocs de mans per a posar-se d'acord en una cosa, en principi tan senzilla, com el lema de la pancarta que encapçalava la manifestació del passat dissabte 10 de juny a Barcelona i la conveniència sociopolítica, de si el president Montilla tenia d'estar present en tal manifestació. Tan difícils som de vegades els catalans? No solament no ens entenen, o no ens volen entendre a fora, que fins i tot, masses vegades no ens entenem ni nosaltres mateixos.

Caràcter tendrament curiós català. esprés el meu 'estimat' Pepe Montilla I 'El Trist', va haver de ser escortat i per a justificar de vegades els nostres propis errors, li posem 'enganxifes' a les notícies o la realitat, dient que l'intent d'agressió en vers al President, va ser una simple anècdota. Posem-nos la mà en el cor i preguntem-nos: Qui cony fomenta l'odi? A qui li interessa la crispació? Es solsamènt per poder?
A mi no m'agrada el govern tripartit, ni en Montilla com president, però sent cordovès, català, xinès o d'on sigui, a vegades amb humor simpàtic, el respecto i intento fer-li una crítica dura, però respectuosa, No tot s'hi val.

Crec que molts, per no dir masses, han perdut el respecte a les institucions i al encara (ens agradi o no) President de la Generalitat de Catalunya, i el que es més greu, molts han perdut el respecte amb ells mateixos.

També va ser una anècdota, quan Montilla va ser esbroncat per la majoria d'assistents en el concert de comiat del cantant Lluís Llach a Verges fa uns anys?

'Anècdotes' a part, els polítics duen mesos i si m'apuren anys, discutint amb desqualificacions personals afegides i secundades pels seus espais mediàtics que els hi són afins i lleials, sobre uns temes dels quals la majoria de la població catalana, sembla que de vegades, menys quan 'li toquen massa la tomatera' "passen olímpicament".

Però el més greu, és que si seguim tots així, amb aquesta crispació, amb aquesta desconfiança en vers tot i aquest insult constant a la nostra dignitat com a persones, trigarem molts anys en

tornar en confiar en nosaltres mateixos i per extensió en els nostres polítics, igual confiarem amb ells fins les pròximes olimpíades de Madrid (que no se, si es celebraran algun dia o no).Tampoc m'interessa massa. Visca Catalunya.

Autor: JOAQUIM_P
JOAQUIM_P

https://gironanoticies.com/noticia/16165-la-meva-rao…-.htm